

Vos atvykusi į Siatlą, Viktorija pasinėrė į bohemijos pasaulį, kuriame knibždėte knibždėjo muzikantų ir kitokių meniškų sielų. Marko sesuo dievino triukšmingus menininkų vakarėlius ir vieną po kito mezgė trumpalaidžius romanus. Vieną dieną susizgribusi, kad norint save realizuoti reikia nuolatinių pajamų, ji kreipėsi dėl darbo į vieną programine įranga prekiaujančią bendrovę ir gavo pareigas personalo skyriuje. Įmonė mokėjo padorią algą ir negailėjo įvairių privilegijų. Deja, kaip tik tuo metu Viktorija sužinojo esanti nėščia.

„Visiems bus geriau, jeigu jo į šiuos reikalus nepainiosime“, – paaiškino sesuo, Markui pasiteiravus apie kūdikio tėvą.

„Pagalba nepakenktų, – paprieštaravo brolis. – Tas vaikas bent jau finansiškai tave parentų. Vaikas – nepigus malonumas.“

„Pati susitvarkysiu.“

„Vike... niekam nelinkėčiau vienišos motinos dalios.“

„Tave gąsdina pati mintis apie tėvystę, kad ir kokia forma ji pasireikštų, – atkirto Viktorija. – Nieko keisto, prisiminus, kokioje aplinkoje mudu užaugome. Bet aš noriu šio kūdikio. Puikiai juo pasirūpinsiu.“

Taip ji ir padarė. Viktorija pasirodė besanti rūpestinga mama, ji kantriai ir švelniai rūpinosi savo vieninteliu

vaiku; dukterį saugojo, bet perdėm neglobojo. Dievai žino, kur užgimė tie motiniški įgūdžiai. Greičiausiai jais apdovanojo pati gamta, nes tėvai tokiomis žiniomis su Viktorija tikrai nepasidalijo.

Pats Markas nėmaž neabejojo: tėvystės instinktų jame net su žiburiu nerastum. Štai kodėl, sužinojęs, kad ne tik prarado seserį, bet dar ir turės rūpintis jos vaiku, pajuto žemę sprūstant iš po kojų.

Nė sapnuote nesapnavo kada nors tapsiąs Holės globėju. Markas suvokė savo galimybes, įsivaizdavo, kaip elgtųsi pasikeitusiomis aplinkybėmis. Bet šis prašymas... vaiko globa... tai peržengė visas ribas.

Jei Holė būtų berniukas, gal jam ir pavyktų. Berniukus nesunku suprasti. O visa moteriškoji giminė – painiausias galvosūkis. Markas jau seniai susitaikė su mintimi, kad moterys – sudėtingos būtybės. „Jei tu dar nežinai, tai aš ir nesakysiu“, – pareiškia jos, niekada neužsisako deserto, o pasiteiravusios nuomonės apie drabužius, visada apsisvelka ne tuos, kuriuos išrinkai. Tačiau, nors Markas nė nesitikėjo kada nors suprasiąs moteris, jis dievino jų efemeriškumą, slėpiną prigimtį, neperprantamą, bet žavią nuotaikų kaitą.

Bet iš *tikrųjų* auginti vieną jų... *Jėzau*, nieku gyvu. Tokios didžiulės atsakomybės prisiimti nevalia. Argi jis

sugebėtų parodyti gerą pavyzdį? Kaipgi paruoštų dukterį gyvenimui šioje apgaulingoje visuomenėje, kurioje niekieno negali pasitikėti, o kiekviename žingsnyje tik ir tyko spąstai? Garbės žodis, tam jis nėra pasirengęs.

Marką, jo brolius ir seserį auginę tėvai santuoką pavertė alinančia kova, o vaikus – įkaitais. Vos sulaukę pilnametystės visi trys Nolanai: Markas, Semas ir Aleksas, spruko savais keliais. Viktorija, priešingai, ilgėjosi tėvų pašykštėtos meilės. Gimus Holei, jos troškimas pagaliau išsipildė. Sesuo džiaugėsi atradusi laimę.

Menkutis vairo kryptelėjimas, šlapios kelio dangos lopinėlis, vienas nevaldomas akimirksnis – ir Viktorijai Nolan atseikėtas gyvenimas negailestingai nutrūko.

Voke kartu su testamentu Viktorija paliko ir Markui adresuotą užantspauduotą laišką.

Tik tavimi galiu pasikliauti. Holė nepažįsta nei Semo, nei Alekso. Laišką rašau vildamasi, kad tau niekada neteks jo skaityti, bet jei skaitai... pasirūpink mano dukterimi, Markai. Padėk jai. Holei tavoęs reikia. Suprantu – tai didžiulė atsakomybė. Atleisk. Žinau, nenorėjai šito. Bet pamatysi – tau pavyks.

Tik pamilk ją. Visa kita susiklostys savaime.

– Rimtai ketini ją globoti? – laidotuvių dieną, po Viktorijos namuose surengtų gedulingų pietų, nustebeęs paklausė Semas.

Buvo neįmanoma matyti Viktorijos paliktus daiktus: knygas lentynoje, nerūpestingai prie spintos durų nuspietus batelius, tūbelę lūpų blizgio ant vonios lentynėlės.

– Savaimė suprantama, globosiu, – atsakė Markas. – Kas man belieka?

– Yra Aleksas. Jis vedęs. Kodėl Vikė nepalikto Holės jiedviem su Darse?

Markas metė Semui iškalbingą žvilgsnį. Jaunėlio brolio santuoka priminė virusų apniktą kompiuterį, kai prietaisas saugiuoju režimu nebeveikia, o, regis, visai nekaltos programos ima krėsti įvairiausias šunys.

– Ar *tu* paliktum jiems savo vaiką? – paklausė.

Semas lėtai papurtė galvą.

– Turbūt ne.

– Taigi, Holė turi tik mudu.

Brolis nepatikliai dirstelėjo į Marką.

– Tu nusprendei šito imtis, ne aš. Štai todėl Vikė dukters globėju paskyrė tave, o ne mane. Aš nesutariu su vaikais.

– Šiaip ar taip, esi Holės dėdė.

– Taip, *dédé*. Mano pareigos apsiriboja juokeliais apie kūno funkcijas ir nusitašymu per šeimos iškylas. Tėvo vaidmeniui aš nesukurtas.

– Aš – taip pat, – niūriai tarstelėjo Markas. – Šiaip ar taip, privalome pamėginti. Nebent nori ją atiduoti į vaikų globos namus.

Semas susiraukė, abiem rankomis pasitrynė veidą.

– Ką apie tai mano Šelbė?

Išgirdęs savo merginos vardą, Markas pakraipė galvą. Juodu supažindino draugas – interjero dekoratore dirbanti Šelbė tuo metu įrenginėjo jo prabangų būstą Griffin Bėje.

– Draugaujame vos keletą mėnesių. Šelbė arba susitaikys su šia žinia, arba pasipustys padus – jos valia. Pagalbos neprašysiu. Tai mano pareiga. Ir tavo.

– Retkarčiais aš galėsiu pasirūpinti mergaite. Šiaip ar taip, daug nesitikėk; visus savo pinigus sukišau į vynuogyną.

– Nors aš ir patariau tau šitaip nesielti, genijau.

Semas primerkė melsvai žalias akis, tokias pat kaip ir Marko.

– Jei klausyčiau tavo patarimų, kartočiau ir tavas klaidas, užuot mokėsis iš savųjų, – brolis pritilo. – Kažin kur Vikė laikė alkoholi?

– Podėlyje, – Markas indaujoje surado dvi taures ir pribėrė į jas ledukų.

Semas ėmė griozti sandėliuką.

– Nejauku gerti Vikės gėrimus, kai jos pačios... nebėra.

– Ji nė nemirktelėjusi pasiūlytų pasivaišinti.

– Turbūt esi teišus, – Semas grįžo prie stalo nešinas buteliu viskio. – Ar sesuo buvo apsidraudusi gyvybę?

Markas papurtė galvą.

– Nebemokėjo draudimo įmokų.

Semas susirūpinęs pažvelgė į brolių.

– Spėju, parduosi šį namą?

– Taip. Kažin ar daug už jį gausime, – Markas stumtelėjo savo taurę. – Nepagailėk.

– Žinoma, – Semas dosniai šliūkstelėjo gėrimo.

Abu įsitaisė vienas priešais kitą, tylėdami pakėlė taures ir gurkstelėjo. Geros kokybės viskis švelniai nuslydo Markui gerkle, krūtinėje pasklido maloni šiluma.

Jis nustebo sumojęs, kad šalia brolio jaučiasi geriau. Audringa vaikystė, kupina vaidų, menkų išdavysčių, liko praeityje. Abu suaugo. Niekas nebekliudė draugystei, apie kurią tėvams tebesant gyviems, jie nė nesusimąstydavo.

Deja, su Aleksu jiedviem taip ir nepavyko suartėti. Abu nesuprato – myli savo brolių ar nekenčia. Aleksas

atvyko į laidotuves su žmona Darse, penkiolika minučių pasisukiojo prie gedulingų pietų stalo ir niekam nė žodžio netaręs dingo.

„Jie jau išvažiavo?“ – apstulbo Markas, susivokęs, kad brolio nebematyti.

„Jei norėjai, kad aniedu užsibūtų ilgėliau, gedulingus pietus reikėjo surengti „Nordstrom“ prekybos centre“, – pareiškė Semas.

Aišku, visi kraipė galvas: kaipgi trims broliams, įsikūrusiems saloje, kurioje gyvena vos septyni tūkstančiai žmonių, pavyksta bemaž nesimatyti? Aleksas su Darse gyveno Roš Harbore, šiaurinėje salos pusėje. Atsitraukęs nuo daugiabučius statančios bendrovės verslo reikalų, jis lydėdavo žmoną į įvairiausių Siatle vykstančius visuomeninius renginius. Markas gyveno Fraidei Harbore, turėjo nedidelę savo paties įkurtą kavos pupelių skrudinimo įmonę. Semas nuolat būdavo vynuogyne, visą meilę ir šilumą skirdavo savo vynuogienojams ir jautėsi artimesnis gamtai nei žmonėms.

Tris brolius siejo tik vienas dalykas – meilė San Vono salynui. Archipelagą sudarė maždaug du šimtai salų, keletas jų priklausė žemyninėms Vašingtono valstijos Vatsono ir Skadžitų apygardoms. Nolanų vaikystė prabėgo Olimpo kalnų užuovėjoje, mažiausiai pilkumos

paliestame Ramiojo vandenyno šiaurės vakarų pakrantės regione.

Nolanai augo kvėpuodami vandenyno drėgmės prisotintu oru, bėgiodami pakrantės dumbly aplipusiomis kojomis. Gyvenimas juos apdovanojo ūkanotais blyškiai violetiniais rytais, vaiskiai žydromis dienomis ir nuostabiausiais saulėlydžiais visoje žemėje. Vaikai gėrėjosi gražiausiais vaizdais: žvitriai bangose nardančiais tilvikais, žemyn paskui grobį smingančiais baltagalviais jūriniais ereliais ir šokančiomis orkomis – aptakius kūnus panardinusios į vandenį, šios būtybės iškišdavo galvas ir apsižvalgiusios nuskrozdavo lašių guotais turtingos Sališo jūros paviršiumi.

Broliai išnaršė kiekvieną salos centimetrą, laipiojo vėjo nugairintomis atšlaitėmis, klaidžiojo gūdžiuose pramoniniuose miškuose, braidė šunažolių prižėlusiose pievose, kurioje žydėjo žaviais vardais pavadintos laukinės gėlės: šokoladinės lelijos*, krintančios žvaigždės** ir jūriniai rausvučiai***. Niekur kitur nebūtum radęs taip tobulai suderintų vandens, smėlio ir dangaus atspalvių.

Jie išvyko studijuoti, įsikūrė kituose miestuose,

* *Frlitaria* (lot.) – margutė. (Čia ir toliau – vert. pastabos.)

** *Dodecatheon* (lot.) – dvylikadeivė.

*** *Plekritis Congesta* (lot.) – tankiažiedis plektris.

bet sala nenumaldomai viliojo atgal. Grįžo net ir kietasprandis ambicingasis Aleksas. Gyvendamas saloje pažįsti ūkininkus, kurių auginamus produktus valgai, vaikina, kurio gaminamu muilu prausiesi, restoranų, kuriuose vakarieniauji, savininkus vadini vardais. Drąsiai keliauji po salą, o draugiški čionykščiai niekada neatsisako pavėžėti.

Viktorija vienintelė rado dingstį pabėgti iš salos. Ji susižavėjo Siatlu – miestu, kuriame kava tapo neatsiejama meno ir kultūros dalimi, pamilo stiklines viršūnes ir cementinius slėnius, stilingus, elegantiškus, delikatesais gundančius restoranus, Paik Pleiso turgaus* pojūčių labirintą.

Į Semo pastabą, neva mieste visi pernelyg daug šneka ir galvoja, Viktorija anuomet atkirto, kad tik Siatlas atvedęs ją į protą.

„Man daugiau proto nereikia, – pareiškė Semas. – Kuo protingesnis esi, tuo daugiau prisigalvoji priežasčių liūdėti.“

„Štai kodėl mes, Nolanai, visada esame puikiai nusi-
teikę“, – tarė Markas.

Viktorija nusikvatojo.

* 1907 m. įkurtas ir seniausiu JAV laikomas žuvų turgus.

„Deja, tik ne Aleksas, – po akimirkos surimtėjusi pridūrė ji. – Kažin ar jis bent vieną dieną per visą savo gyvenimą jautėsi laimingas?“

„Aleksas nenori laimės, – nusprendė Markas. – Jam užtenka laimės pakaitalų.“

Grižęs mintimis į dabartį, Markas susimąstė: kažin ką Viktorija pasakytų, sužinojusi, kad Holė auga San Vono saloje? Tik išgirdęs Semo atsakymą susizgribo ištaręs tuos žodžius garsiai.

– Argi ji būtų nustebusi? Vikė žinojo, kad niekada nepaliksi salos. Čia tavo kavos įmonė, tavo namai, draugai. Galvą guldaui, sesuo neabejojo: jei jai kas nors nutiktų, Holė atsiveši į Fraidei Harborą.

Markas linktelėjo. Jo sieloje žiojėjo nyki tuštuma. Galvoje netilpo, kokią siaubingą širdgėlą dabar kenčia mamos netekusi mergaitė.

– Ar Holė šiandien pratarė bent žodį? – parūpo Semui. – Regis, neišleido nė garselio.

Sužinojusi apie motinos mirtį, Holė nutilo. Į klausimus atsakydavo tik linkčiodama ar purtydama galvą. Panirusi į savo pasaulį, ten, kur niekas negalėjo jos pasiekti, mergaitė į aplinkinius žvelgė šaltu, buku žvilgsniu. Viktorijos žūties vakarą Markas į sesers namus nuskubėjo

tiesiai iš ligoninės. Holę tuo metu prižiūrėjo auklė. Žinią mergaitei jis pranešė kitą rytą ir nuo tos akimirkos nuo jos bemaž nebesitraukė.

– Ničnieko, – atsakė Markas. – Jei ir rytoj ji tylės kaip pelytė, nuvešiu pas vaikų gydytoją, – negiliai, trūksumingai įkvėpė. – Nė nežinau jo pavardės, – pridūrė.

– Prie šaldytuvo priklijuotas raštelis, – tarė Semas. – Jame mačiau kelis numerius, vienas jų – Holės gydytojo. Raštelis turbūt skirtas auklei, kad toji žinotų, kur kreiptis skubiai prireikus pagalbos.

Markas nužingsniavo prie šaldytuvo, nuplėšė lipnų lapelį ir įsidėjo į piniginę.

– Šaunu, – kandžiai pareiškė. – Dabar bent jau žinau tiek, kiek ir auklė.

– Tai pradžia.

Grįžęs prie stalo, Markas maktelėjo didelį gurkšnį viskio.

– Noriu su tavimi dar kai ką aptarti. Mudu su Hole negalime gyventi mano bute. Ten tik vienas miegamasis ir jokio kiemo. Mergaitė neturės kur žaisti.

– Ketini ją parduoti?

– Gal išnuomosiu?

– O kur įsikursi pats?

Markas apdairiai patylėjo.

– Tavo name daug vietos.

Brolis išpūtė akis.

– Nė negalvok.

Prieš dvejus metus Semas nusipirko penkiolika akrų žemės prie Netikrosios įlankos – troško įgyvendinti seną svajonę ir įkurti nuosavą vynuę. Smėlinga akmenuota žemė, vėsus klimatas – tokia *terroir** puikiai tiko vynuogynui. Kartu su žeme Semas įsigijo ir didžiulį nušiuosį karalienės Viktorijos laikų stiliaus ūkininko namą. Įvairiaspalvėmis, žuvies žvynus primenančiomis malksnomis dengtą statinį juosė veranda, puošė daugybė erkerinių langų ir didelis kampinis bokštas.

Šį sukežusį namą, kuriame kažin kas baugiai girgždėjo, lašėjo ir dievai žino iš kur susitvenkdavo balutės, reikėjo „paremontuoti“. Švelniai tariant. Ankstesni gyventojai paliko name savo pėdsakų: visiškai ne vietoje įrengtus vonios kambarius, pigių medžio drožlių plokščių pertvaras, kaip pakliuvo surestas spintas klibančiomis stumdomosiomis durimis, storai nulakuotas vyšnios medienos lentynas, pigiais baltais dažais nu dažytus lubų apvadus. Autentiškas parketlentes dengė

* Dirva, žemė (*pranc.*).

linoleumas arba ilgaplaukio pluošto kilimai – nors imk ir išsitiesęs ant nugaros piešk juose kilimo angelus.

Vis dėlto, šis namas turėjo ir tris pranašumus: čia pakako vietos dviem viengungiams ir šešiametei mergaitei, šalia plytėjo didelis kiemas, vešėjo sodas, negana to, namas stovėjo gražiausioje, Marko manymu, salos vietoje – prie Netikrosios įlankos.

– Neišdegs, – kategoriškai pareiškė Semas. – Man patinka gyventi vienam.

– Ką gi prarasi, leidęs ir mudviem kartu apsigyventi? Mes nė per nago juodymą nesutrikdysime tavo gyvenimo.

„Mes“. „Mudu“. Akivaizdu, šie įvardžiai iš Marko sakinių netruks išstumti žodelį „aš“.

– Gal juokauji? Ar bent nutuoki, kaip gyvena vaikus auginantys vienišiai? Visos karštos pupytės sprunka šalin, nes nė viena nenori tapti aukle, nė viena nedega noru auginti svetimus vaikus. Net jei ir pavyktų susipažinti su kokia nors gražuoale, ilgai ji su tavimi neišvertų. Gali pamiršti spontaniškas savaitgalines išvykas į Portlandą ar Vankuverį, laukinį seksą ir naktinįėjimą iki vėlumos.

– Ir dabar taip nesielgi, – tarė Markas. – Kiauras dienas tūnai vynuogyne.

– Bet galiu rinktis. Augindamas vaiką rinktis nebegali. Kol bičiuliai maukia alų ir žiūri varžybas, tu bakalėjos parduotuvėje dairaisi dėmių valiklių ir žuvyčių formos krekerių.

– Juk tai netruks amžinai.

– Ne, tik pasigvieš likusius jaunystės metus, – Semas nusvarino galvą ant stalo; regis, ketino į jį stuktelėti kakta, bet galiausiai tik atsirėmė į dilbį.

– Kaip tu įsivaizduoji jaunystę, Semai? Mano galva, tavoji jaunystė išsikvėpė jau prieš kelerius metus.

Semas tik kilstelėjo vidurinę dešinės rankos pirštą.

– Planuoju dar šį tą nuveikti per ketvirtą savo gyvenimo dešimtmetį, – tyliai suniurnėjo. – Vaikų į tuos planus neįtraukiau.

– Aš taip pat šito nesitikėjau.

– Nesu tam pasirengęs.

– Ir aš. Štai kodėl man reikia tavo pagalbos, – Markas nervingai atsiduso. – Semai, ar kada nors esu tavęs ko nors prašęs?

– Niekada. Bet ar būtinai turi apie tai prisiminti dabar?

– Štai ką pamaniau... – prašneko Markas tyliu įtikinamu balsu. – Pradėsime nuo mažų žingsnelių.

Palydėsime Holę per gyvenimą. Būsime geraširdžiai jos kelionės vadovai ir niekada nesigriebsime tokių bjaurysčių kaip „pelnyta bausmė“ ar argumentų „nes aš taip pasakiau“. Prisipažįstu: abejoju, ar man puikiai seksis auginti šį vaiką, bet, priešingai, nei mūsų tėvas, tikiuosi suklysti tik dėl menkų dalykų. Niekada nesišvaistysiu atgalia ranka pamatęs nesutvarkytą kambarį, neversiu jos valgyti salierų, nesigriebsiu jokio psichologinio smurto. Tikiuosi, kad padėsime mergaitei išsiugdyti teisingą požiūrį į pasaulį, susirasti gerą, finansinę nepriklausomybę užtikrinsiantį darbą. Vienas Dievas nežino, ar mudviem pavyks, bet tai bus geriau nei išsiųsti dukterėčią pas nepažįstamus globėjus. Ar, dar baisiau, – pas kitus mūsų giminaičius.

Iš žiedu sunertų raumeningų Semo rankų šulinio atsklido duslūs keiksmi. Kaip Markas ir vylėsi, viršų paėmė įgimtas brolio teisingumo jausmas.

– Gerai, – atsiduso Semas, kilstelėjo ir vėl nusvarino pečius. – Gerai, – pakartojo jis. – Bet susitarkime dėl kelių sąlygų. Pirmoji: noriu, kad pinigus, kuriuos gausi išnuomojęs savo butą, atiduotum man.

– Sutarta.

– Be to, man pravers pagalba remontuojant namą.

Markas nepatikliai dirstelėjo į brolių.

– Nemoku remontuoti namų. Galiu imtis paprastų darbų, bet...

– Tiks ir tai. Jau dabar nujaučiu, kaip džiaugsis mano akys, regėdamos tave, poliruojantį parketą.

Rodės, pažadas atiduoti nuomos pinigus ir nemo-kamai padirbėti Semo priešiškumą kiek apmaldė.

– Pamėginkime taip pagyventi keletą mėnesių. Bet, jei man nepatiks, turėsi išsivežti mergaitę kur nors kitur.

– Šešis mėnesius.

– Keturis.

– Šešis.

– Gerai, tebūnie. Šešis mėnesius, – Semas įsipylė dar viskio. – Gerasis Dieve, – murmtelėjo jis. – Trys Nolanai po vienu stogu. Tik ir lauk nelaimės.

– Nelaimė jau nutiko, – atkirto Markas ir ketino tęsti, bet koridoriuje išgirdo kažką tyliai šlepsint.

Virtuvės tarpduryje išniro Holė. Rausva pižama vilkinti mergaitė išsiropštė iš lovos ir dabar stovėjo mieguista ir sutrikusi. Mažylė blyškiomis pėdutėmis graudžiai trypčiojo ant tamsių skalūno grindų.

– Kas nutiko, širdede? – švelniai paklausė Markas eidamas artyn. Pakėlė turbūt nė dvidešimties kilogramų

nesveriančią mergytę, o ji prigludo lyg beždžioniukas. – Negali užmigti?

Galvelės, priglautos jam prie peties, svoris, minkšti susivėlę šviesūs plaukai, mažos mergaitės kvapas, sumišęs su kreidelių ir braškinio plaukų šampūno aromatu – visa tai užplūdo Marką trikdому švelnumu.

Mergaitė turi tik jį.

Tik pamilk ją.

Tai nesunku. Nerimą kėlė visa kita.

– Eime, apkamšysiu tave, saldžioji bitele. Turi pailsėti. Mudviejų laukia daugybė darbų.

Markas nunešė Holę į jos kambarį, o Semas nusekė įkandin. Mergaitės lovą gaubė baldakimas. Viršutinį jo rėmą Viktorija buvo nusagsčiusi medžiaginiaus drugeliais, šie plazdėjo plonyčiais permatomais sparnais. Markas paguldė Holę ant čiužinio, iki pat smakro užtempė antklodę ir prisėdo ant lovos krašto. Holė gulėjo tylutėlė, rodė, nė nemirkčioja.

Markas pažvelgė į neramias mėlynas akis, nubraukė plaukus mergaitei nuo kaktos.

„Viską dėl jos padaryčiau“, – pamanė ir pats nustebo dėl staiga plūstelėjusių emocijų. Neįstengs sugražinti Holei to, ką ji prarado. Neatkurs ankstesnio gyvenimo. Bet pasirūpins ja. Niekada jos neapleis.

Marko galvoje sudūzgė begalė minčių, bet jis teištare:

– Gal norėtum, kad pasekčiau pasaką prieš miegą?

Holė kinktelėjo ir dirstelėjo į prie durų staktos prigludusį Semą.

– Seniai, labai seniai, – pradėjo Markas, – gyveno trys lokiai.

– Du dėdės lokiai, – nuolaidžiai pridūrė Semas iš tarpdurio, – ir mažylis lokiukas.

Markas, tebeglostydamas Holei plaukus, švelniai šyp-
telėjo ir tęsė:

– Ir visi jie gyveno dideliame name prie jūros...